

Pohjoisesta pilvenlonka synkkä tänne kääntyy. Pian harjun joka honka tuulen kouraan vääntyy. Rautanyrkki kova myrskyn metsän tukkaa tukistaa antain järven aaltotyrskyn rantaheinät kukistaa. Raivoissansa myrsky heittää sateen nuolet maisemaan, tuo terässumu peittää alleen pellot, pirttihaan. Kuuluu metsään ukkosjyly, kallioissa kumajaa. Ukkosrumpuin ääni tyly viiman suussa humajaa. Taivaan silmänisku julma räpsy salamoita. Pilven sydän iskee tulta, sähköön vasamoita. Tuulen käsi pellon piiskaa, ladon hirret valittaa, hiusten lailla viljan liiskaa, harjun hongat alittaa. Kaikki lehdet puista riipii viiman huuto lohduton. Hämy illan kaukaa hiipii: kohta rauhan hetki on. Myrskyn raivo pian haihtuu, hengitys sen tasantuu, jolloin viima vireeks' vaihtuu, lehdet kekoon kasaantuu. Hiljenee jo ukkosrummut, niityt lepää, nukkuu maa. Sulkeutuvat kukkain ummut: sodan jälkeen rauha saa. Tuuli lempeästi kuiskii: "Pilvet, lipukaa jo pois!" myrskyn rippeet kauas huiskii: kuin hyvästit sen lauluss' sois. Taivassilmän sinilampi seennyt pilven varjost' on. Safiiria kirkkahampi katsoo iiris raivoton. Yöt' kuin surupukuansa taivas ylleen pukeilee. Luonto hautajaisiansa viettää, kuolleit' muistelee.